

[Justitsministeren.]

at tage stilling til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse, kan lade jordemødre træde i lægernes sted. Dertil må jeg svare, at trods de vanskeligheder, der kan opstå ved at få tilkaldt to læger, må vi besvare spørgsmålet med et nej, fordi de grønlandske jordemødres uddannelse — det gælder også dem, der er uddannet i Danmark — ikke giver dem de fornødne forudsætninger for at tage stilling til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse.

Jeg har endvidere forstået, at det ærede medlem er noget bekymret med hensyn til bestemmelsen i § 3, stk. 4, hvor der er tale om det sygehus, hvorunder kvinden hører; jeg tror, denne bekymring er overflødig. Der er jo ikke her noget problem for Grønlands vedkommende, hvor staten afholder alle sygehusudgifter. Det samme svar kan jeg give, når det ærede medlem peger på § 9, stk. 1; det bliver ikke i Grønland kommunerne, der kommer til at betale de udgifter, der er tale om her; de er at betragte som almindelige sygehusudgifter, der vil blive båret af statskassen.

Må jeg afsluttende sige, at jeg ser således på dette lovforslag, som det kommer til at se ud efter afstemningen, at det repræsenterer et fremskridt; det er det, der i øjeblikket har kunnet opnås. Jeg minder om, at professor Warburg i oktober 1955 offentliggjorde tre meget interessante kronikker i „Politiken“ om dette problem. Jeg er ikke uenig med professoren, men professor Warburg må forstå, at lovforslaget er udtryk for, hvad der er politisk muligt. Professoren pegede på, at det, der opnåedes ved dette forslag, var, at et antal illegale aborter blev gjort legale. Professoren mente, at det drejede sig om et tusind stykker. Jeg tør ikke tage stilling til, om dette tal er rigtigt eller ej, men for mig at se er det i sig selv et fremskridt, at det, der har været illegalt, bliver legalt, for det er mere betryggende at have legale end at have illegale svangerskabsafbrydelser. Endvidere vil jeg pege på, at jeg ser det som et fremskridt, at spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse i en række tilfælde henlægges til mødrehjælpsinstitutionernes samråd. Herved vil de sociale momenter, som må komme ind, få den naturlige placering, og der vil også være mulighed for at etablere mere ensartet

praksis, og endelig fremhæver jeg det som et fremskridt, at vi har fået mere lempelige straffebestemmelser.

Yderligere vil jeg gentage, hvad jeg sagde ved lovforslagets første behandling, at der må hæftes megen opmærksomhed ved den positive side af sagen. Derfor må dette lovforslag ses i sammenhæng med det lovforslag, den højtærede socialminister har fremsat om udbygning af mødrehjælpsinstitutionerne. Til det ærede medlem fru Petra Petersen vil jeg blot sige, at jeg i og for sig godt forstår, at det ærede medlem udfra sine synspunkter er utilfreds med forslaget. Jeg er ikke meget uenig med det ærede medlem i de betragtninger, hun har fremført, men jeg gentager, at jeg mener, at der er nået, hvad der kunne nås i denne omgang.

Udvalgets ordfører (Nina Andersen): Jeg ved ikke rigtig, om det er som udvalgets ordfører, jeg gør disse bemærkninger; jeg vil tro, det ikke er det.

Der er kun en enkelt ting, jeg føler trang til at gøre bemærkninger om. Det er den påstand, der nu sidst blev fremsat af det ærede medlem hr. Fibiger, og som tidligere i debatten er fremsat af det ærede medlem fru Ellen Poulsen, nemlig at det, der nu foreslås i lovforslagets § 1, stk. 1, er en udvidelse af gældende praksis, og at den gældende praksis ikke er i overensstemmelse med den nugældende lovs mening og ånd. Jeg var med, da vi gennemførte 1937-loven; jeg læste med omhu bemærkningerne til lovforslaget; jeg deltog i udvalgsarbejdet; jeg var ordfører, og jeg havde som ordfører anledning til at gøre opmærksom på, hvad der var intentionen med loven, og det var i overensstemmelse med det, der stod i bemærkningerne.

I sit indlæg omkring dette problem citerede det ærede medlem fru Ellen Poulsen en udtalelse af tidligere justitsminister Steincke. Jeg synes ikke, dette citat var ærligt anvendt, idet det fremstod, som om det var en argumentation imod den form for indikation, der nu er udarbejdet i § 1, stk. 1, nr. 1. Hvis jeg kender dette citat rigtigt — det regner jeg med at jeg gør — var det en argumentation imod en rent social indikation. Den gik justitsminister Steincke imod, den gik den daværende